

“ÖNCÜ İKTİBAS”



Gündemle Yüz Yüze – Gazete Yazıları Seçkisi - Yıl: 4 Sayı: 16

“Bir kötülük gördüğünüz zaman elinizle, gücünüz yetmezse dilinizle, ona da gücünüz yetmezse kalben buğz ediniz.”

ENDÜLÜS'TEN DOĞU TÜRKİSTAN'A

İlim, irfan, cehd, dert ve eser sahibi değerli kardeşimiz Prof. Dr. Mehmet Akbaş'ın duygu ve düşünceme tercüman yazısını lütufkâr izinleriyle köşemde paylaşıyorum:

Ebdülüs ah... Nasıl da yıkıldın, nasıl da yıktılar seni... Müslümanlar Endülüs'te büyük bir medeniyet ortaya koydular. Avrupa'dan öğrenciler oraya okumak için giderlerdi ve bunun için can atarlardı. Ne âlimler yetişmişti orada! Büyük halifelerimiz vardı dünyaya yön veren. Medreselerimiz ve camilerimiz vardı. Duvarlarında altmış bin defa “La ğalibe illallah/Allah'tan başka galip gelecek kimse yoktur” yazan saraylarımız vardı. Ve çöktü bütün bunlar. Neden mi?

Müslümanlar Avrupa'nın güneyindeki bu devlette, yani İslâm'ın Avrupa'daki devletinde yirmi üç parça oldular. Bu da yetmedi içlerinden önemli üç parça başı çekti ve kendi aralarında mücadeleye başladılar. Bu da yetmedi birbirleriyle savaşırken Hristiyan Avrupa'dan destek aldılar. Zaten Avrupalılar böyle bir şeyi dört gözle bekliyorlardı. Müslümanlar, onların kıtaları na girmiş, hâkimiyetlerine son vermiş ve onlara hükmetmişlerdi. Güle oynaya yardım ettiler. Müslümanlar birbirlerini kısa zamanda bitirdiler.

Devletleri ve güçleri yok oluverdi. Güçleri yok olunca da düşmanın maskarası oldular. Devlet yıkıldı. Geride en az beş yüz bin Müslüman kaldı? Pekiyi bunlar ne yapacaktı? Bunların başına kim hâkim olacaktı. Papazlar, keşişler evlere girmeye başladılar. Endülüs işgal edildi. Müslümanları izlemeye koyuldular. Abdest alan var mı? Cuma hazırlığı yapan var mı? Evlerde Kur'ân var mı? Kur'ân okumayı öğreten var mı? Devletlerini kendi elleriyle yıkan Endülüslü Müslümanları üç şey bekliyordu: Ya Hristiyan olacaksın ya bu beldeyi terk edeceksin ya da öleceksin. Müslümanların Avrupalı düşmanları üçünü de uyguladılar. İspanya'daki Müslümanların bir kısmı Hristiyanlaştırıldı, bir kısmı sürgün edildi ya da köle olarak satıldı. Bir kısmı da işkenceyle öldürüldü.

Bunlar yaşanırken Endülüslüler içlerinden birini zamanın güçlü devleti Osmanlı'ya elçi olarak gönderirler. Elçi yardım talep edecektir. Zira Endülüs Hristiyanların zulmü altında kan ağlamaktadır. Bir çare lazım. Elçi, Osmanlı padişahı II. Beyazıd'ın huzuruna çıkar ve ağlayarak uzun uzun kaleme alınan mektubu okumaya başlar: “Selam getirdim yıkılan camilerden, selam getirdim iffeti kirletilen kızlardan, selam getirdim yakılan mushaflardan...”

Mektup uzundur ve elçi ağlayarak okumaya devam etmektedir. Osmanlı yardım edemez. Çünkü o sırada İran ve Avusturya ile savaş halindedir. Bir gemi ve iki bin adam gönderir, İspanya sahillerinde bir miktar mücadele eder ama çare olmaz. Endülüs ağlamaktadır. Ölüm, sürgün ve işkence...

Yıl 1492, devlet yıkıldı. Yıl 1600, tek Müslüman dahi kalmadı Endülüs'te.

Ah Endülüs ah... Sen seni vurdun, yıktın sekiz yüz yıllık devleti. Yok ettin kendi elinle kurduğun medeniyeti. Şimdi düşman Doğu Türkistan'da, Bilad-ı Şam'da, Yemen'de, Myanmar'da, Irak'ta, Mısır'da, Filistin'de, Gazze'de, Afganistan'da, Pakistan'da...

Doğu Türkistan vuruluyor. Çinliler Endülüs'teki senaryonun aynısını burada tekrarlamakta... Evlere giriyorlar ve İslâm'a dair ne nişane ve iz varsa yok etmeye çalışıyorlar. Müslüman kızları Çinli erkeklerle evlendiriyorlar. Âlimler katledilmekte, insanlar kamplarda toplatılıp Çince öğrenmeye zorlanmakta. Hayat tümüyle takip altında. Aileler “Yurt dışındaki oğlun kızın dönsün, buraya gelsin” diye zorlanmakta ve baskıya uğramakta... Hedefte İslâmî hayat var. Çin, İslâm'ı ve Müslümanları yok etmek için bildiğini yapacaktır. Ya biz?

Bulduğumuz her ortamda Müslümanların dertlerini dert edinelim, onların acılarını içimizde hissedelim, acılarını acımız kabul edelim. Cebimizden onlara yardım ulaştıralım, yol bulabilirsek coğrafyalarına gidelim, yol bulabilmek için çareler arayalım, yöneticileri zorlayalım, işyerimizde, ailemizde, dava arkadaşlarımızla Müslümanların hâlini gündem yapalım. Onların dertlerini konuşalım. Zulüm ve baskından kurtuluş çareleri üretmek için sorular soralım. Öğrencilerimize Müslümanların içinde bulunduğu durumu anlatalım. Mazlum coğrafyaları gündem yapalım, her zaman ve zeminde “Zulüm yeryüzünden silininceye dek mücadele” sloganını seslendirelim.

Yâ Rab, bizlere ikinci Endülüslü yaşatma... Bizleri İslâm diyarlarını ayağa kaldıracak davetçilerden kıl... Bizleri şu ümmetin evlatlarını yetiştirecek muallimlerden kıl... Düşmanlarımıza evlerimizi ve mescitlerimizi yıkmaları için fırsat verme!

Bir gün yolunuz Endülüs'e düşerse orada bir işkence müzesi var, lütfen ziyaret edin. (Mehmet Akbaş)

Hayrettin KARAMAN / Yeni Şafak / 19.12.2019



Derya Öncü Anadolu Lisesi Kültür Edebiyat Kulübü Yayımıdır.

ÇİN, DOĞU TÜRKİSTAN'IN KAPILARINI AÇMADIKÇA İNANDIRICI OLAMAZ

Çin devlet güçleri tarafından sürdürülen eşi görülmemiş zulme maruz kalan Uygur Türkleri yok olma tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Çeşitli İnsan Hakları Örgütlerinin raporlarına göre Uygur Türklerinin alıkonduğu kampların sayısı sanılanın çok üstünde olduğu belirtiliyor.

Kamplarda uyum sağlamayan, dayatılan asimilasyon uygulamalarına isyan eden Müslüman Uygur Türklerine sistematik işkence uygulanmakta olduğu iddialarına raporlarda yer veriliyor.

Ayrıca, bu baskı ve zulüm dayanılmaz boyutlarda olduğu bilgisi bugün dünya gündemindedir.

Bölgeden sızan bilgiler ve kaçarak farklı ülkelere sığınan Uygurların ifadelerine göre Doğu Türkistan'ın başkenti Kaşgar güvenlik kameraları tarafından takip altındadır.

Yerel kıyafetli ve sakallı erkekler ile başörtülü kadınlar tespit edilip takip ediliyor.

Kimileri sokak ortasında dövülüyor, kimileri tutuklanıyor.

Kadınların başörtüleri alınıyor, erkeklerin sakalları kesiliyor.

Erkekleri toplama kamplarına alınan ailelerin evlerine 'Birlikte yaşam' projesi adı altında Çinliler yerleştiriliyor.

Müslüman kadınlar Çinli erkeklerle aynı yatakta yatmaya zorlanıyor.

Doğu Türkistan bir yandan demografik yapısı değiştirilirken, diğer yandan Müslüman Uygur Türkleri Çinleştirilmeye çalışılıyor.

Bir milleti topyekûn yok etmeye yönelik Çin devlet güçleri, sistematik işkence ve iğrenç yöntemlerle bu zulmü, maalesef dünyada yükselen tüm tepkilere rağmen devam ediyor.

Bu yok ediş, Doğu Türkistan Uygur Özerk Bölgesi genelinde oluşturulan hapisaneler, çalışma kampları ve Çin hükümetinin "mesleki eğitim merkezi" diye adlandırdığı alanlarında gerçekleştiriliyor.

BM - İnsan Hakları Komitesi elindeki verilere göre uydu görüntülerinden 460'dan fazla hapsehane, çalışma kampları ve "mesleki eğitim merkezi" diye adlandırılan toplama kampları tespit edildiğini duyurdu.

Tam olarak sayıları kesin bilinmemekle birlikte Doğu Türkistan Milli Uyanış Hareketi'nin (ETNAM) elde ettiği bilgilere göre 1.5 milyon Müslüman Uygur Türkü'nün alıkonduğunu tespit ettiklerini, ancak tespit edilemeyen en az bir milyondan fazla insanın kamplarda zorla tutulduğu bilgisini veriyor.

YALANSA İSPATLA

Gelen bilgiler ve video görüntüleri gerçekten dehşet verici.

Eğer, bu bilgiler ve görüntüler yalansa Çin bunu ispatlamalı.

Montaj olduğu iddia edilen video görüntüleri ve hazırlanan raporlarda yer alan bilgi ve belgeler Çin'in rekabet halinde olduğu ve ticaret savaşı yaşadığı ABD öncülüğünde bazı güç odakları tarafından üretilmiş ise işte o zaman Çin devleti, aleyhinde başlatılan bu karalama kampanyalarından kurtulmak için Doğu Türkistan'ın kapılarını dünya basımına ve insan hakları örgütlerine açmalıdır.

Aslında bu tarihi bir fırsattır ve Çin devleti bu fırsatı değerlendirerek kendini aklamalıdır.

Aksi halde yalanlama açıklamaları asla inandırıcı olamaz.

Çin hükümeti, "Bu benim iç sorunumdur, dış müdahaleleri kabul etmem" demeye hakkı yoktur.

Çünkü burada bir vatan ve milyonlarca insanın kültür değerleri, kimliği ve inanç değerleri ile hayatı söz konusudur.

Hatırlatmak isterim ki, Uluslararası Toplum'un 'İnsani müdahale hakkı' vardır.

'Uluslararası Toplum', bu insanlık faciası karşısında bu hakkı kullanmak için harekete geçmeli.

Hükümetimizin 'Asya Açılımı' politikaları kapsamında Çin devleti ile çok yönlü ilişkiler kurulması, İpek Yolu başta olmak üzere bazı Çinli şirketlerin ülkemizde yatırımlar yapmaları elbette güzel ve olumlu gelişmelerdir.

Ancak bu olumlu gelişmeler oluyor diye Doğu Türkistan'da 'Uygur Türkü'ne yani soydaşlarımıza yapılan zulmü görmezlikten gelemeyiz.

Bazılarının "Emperyalist devletlerin kısıracındaki Türkiye bir de Çin'i karşısına alması doğru değil" görüşü doğru.

Ancak, bu görüş susalım tepki göstermeyelim anlamına gelmemeli.

Bir yol bulmak için çareler aranmalı.

İddia edilenlerin doğru olup olmadıkları mutlaka araştırılmalı.

Ayrıca, bu konu 'Uluslararası Toplum' ve Çin devleti nezdinde girişimler var olan dengeler gözetilerek yapılmalı.

Yani, ABD ile Çin arasında devam eden güç mücadelesine malzeme olunmadan hareket edilmeli.

Elbette devlet adına hükümetimizin bu zulme karşı gerekli adımları attı ve de atıyor.

Ancak şu bir gerçek ki; bu girişimler yeterli değildir.

Daha aktif ve daha etkili hamleler başlatılmalı.

Ayrıca, Doğu Türkistan konusunda Sivil Toplum Kuruluşları (STK), siyasi partiler ve akademik çevreler üzerlerine düşeni yapmalıdır.

Siyasi farklılıklar bir kenara itilmeli ve çeşitli halk katmanlarında bir gönül seferberliği başlatılmak suretiyle Doğu Türkistan'a ve soydaşlarımıza sahip çıkılmalıdır.

Doğu Türkistan'ın bir millet olarak hepimizin davası olduğunu ortaya koyamaz isek, yarın "keşke veya eyvah" demek hiçbir anlam ifade etmez.

ZULME RIZA ZULÜMDÜR!

Müslim'de yer alan bir hadiste Allah Resulü "Bir kötülük gördüğünüz zaman elinizle, gücünüz yetmezse dilinizle, ona da gücünüz yetmezse kalben buğz ediniz." *buyurmuştur. İmanın en alt noktası olarak buğz etmek nedir?*

Ünlü futbolcu Mesut Özil bütün dünyaya " Zulme rıza zulümdür" diyerek vicdanlara seslendi. Peki *vicdanları hapis edilmiş*, içten gelen sesini bastırılmış, zulme karşı gözünü kapamış, zulme karşı hareket etmeyenler, dua etmeyenler zalim olduklarını hesap edebilirler mi?

Haksızlık yaptığını her an bilen, kendisi ile yüzleşmemek için gürtlütünün içinde boğulan, filmlerin, dizilerin, reklamların, dünya süslerinin içinde kaybolan, bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın diyen felaha kavuşur mu?

İçinden gelen sesi duyabilir mi?

Haksızlıklar karşısında dik durabilir mi?

Açık hava tımarhanesine dönmüş dünyada patlamaya hazır bir bomba da kendisi olmaz mı?

Hep beraber bir boşluğun içine düştük. Nereye baksak acı, kan, zulüm, haksızlık, işkence...

Dünya kamuoyuna sesleniyorum!

İnsanca yaşamak, farklılıkları kabul etmek, yaşama hakkı vermek, diline, dinine, ırkına, milletine, rengine, cinsine, hiçbir şey vermeden doğarken sahip olduklarına karşı savaş açmış olanların vicdanlarına sesleniyorum!

Hiç kimse ne rengini, ne ırkını, ne dilini, ne içinde büyüdüğü toplumu, ne de cinsini seçmemişken, nasıl olur da bütün bunlar bir üstünlük ya da alçaklık meselesi olarak görülebilir ki?

Doğu Türkistan'da dünyaya gelmiş olsaydık sanırım şuan bitmeyen zulümleri, acıları öncelikle içinde olarak yaşayacak, eğer oradan kaçma yolunu bulabilseydik ya unutup geçmişe bir sünger çekecek ya da var gücümüzle dünya kamuoyunu ayağa kaldırmaya çalışacaktık. Tıpkı Doğu Türkistan Kültür ve Enformasyon Merkezi Başkanı Abdulcelil Karakaş abimiz gibi.

Yaşının ilerlemesine ve onca hastalığına rağmen tek başına ümmet misali mücadele veren, gözlerindeki yaşlarla yaşanan zulümleri anlatan, haberler yaparak dünya kamuoyuna sunmaya çalışan, elinden geleni arkasına bırakmayan değerli büyüğümüz Abdulcelil abimiz gibi...

Doğu Türkistan'da Çin yönetiminin uyguladığı politikaların sonucunda 35 milyonluk Müslüman Uygur Türklerinin dünyanın gözleri önünde yaşanan haksızlıklara karşı ne zaman ayağa kalkacağız?

Elimizle yapamasa da dillerimizle ne zaman dile getireceğiz?

Nazi Almanya'sında Yahudilere, Amerika Kıtasındaki kızıl derililere, Bosna Hersek'te Müslüman Boşnaklara karşı yapılan soykırım şuan gözlerimizin önünde Doğu

Türkistan'da Çin zulmü altında inleyen Müslüman Uygurlara yapılmaktadır.

Doğu Türkistan Kültür ve Enformasyon Merkezi Genel Başkanı Abdulcelil Karakaş abimizin Cin zulmünü anlatan, hayattan kareleri sizlere köşemden duyurmak istedim. Şuan elimden gelen bu. Rabbim! Gayret bizden, muvaffakiyet Sen'den...

"İnsanlar değil ki; seyahat özgürlüğü, mahallelerindeki bir sokaktan bir sokağa giderken dahi, kontrol ediliyor ve sürekli yüz tanıyan kameralarla da takip ediliyor. Camiler yakılıp, yıkılıyor, kitabımız Kur'an-ı Kerimler evlerden toplatılıp yakılıyor.

Sakal bırakmak yasak, kadınların başlarını örtmesi yasak ve hatta selam vermek suç sayılıyor. Oruç tutmak yasak. Öyle ki, Ramazan ayında özellikle okullarda ve işyerlerinde insanlara zorla su içirilip, yemek yediriliyor. Öğrenciler Çinli öğrenciler tarafından kontrol ettiriliyor.

Müslüman Uygur Türkleri, sudan sebeplerle götürüldükleri hapisanelerde akıl almayacak işkencelere tabii tutuluyor. Elleri ayakları prangalarla kelepçelenip, sağlıksız ortamlarda ölüme terk ediliyor.

Sözüm ona, Eğitim ve Terbiye Kampları denilen hapisanelerde ellerinden ve ayaklarından bağlanarak asılıyor, ağızlarına beton doldurularak boğuluyor.

Müslüman kadınların rahimleri alınıp, hamilelikleri engelleniyor; aksi halde hamile olanlar da çocukları doğmadan birlikte öldürülüyor. Erkekler kısırlaştırılıyor, genç kızlar Çinli erkeklerle evliliğe zorlanıyor, sistematik işkencelere maruz bırakılıyor ve nesilleri yok ediliyor.

Erkekleri hapisanelerde olan yalnız kadınların ve çocukların yaşadığı her Müslüman Uygur'un evine bir Çinli erkek "gözlemci" sıfatıyla yerleştirilerek, kadınların namuslarına iffetlerine dokunuyorlar.

Hal böyle olunca da Doğu Türkistan'da bu zulme maruz kalan Müslüman Uygur kadınları ve kızları, iffetlerini/namuslarını korumak adına intihara başvuruyor.

Üç milyondan fazla Uygur Türkü toplama kamplarında tutuluyorlar. Bunların arasında; profesörler, ilim adamları, ulemalar, yazarlar ve gazeteciler bile o kamplarda güya Çince öğrenip yeniden terbiye ediliyorlar. Din adamlarını büyük meydanlarda Çin marşları ve geleneksel Çin müzikleriyle dans ettiriyorlar.

Bugün, ekonomik, siyasi ve sair sebeplerden dolayı Doğu Türkistan'da Çin Yönetiminin uyguladığı bu insanlık dışı uygulamalara sessiz kalanlar, yarın bunun hesabını ne insanlığın vicdanında ve ne de mahşerde vermeyeceklerdir. Çünkü tüm dünyanın gözü önünde bir millet sadece farklı dinden ve farklı dilden oldukları için akla hayale gelmeyecek metotlarla işkencelere tabii tutulmakta, kendi vatan topraklarında soykırıma maruz bırakılmaktadır." (Abdulcelil Karakaş)

BİR KİŞİ NE YAPABİLİR OKUYUN GÖRÜN

Endonezya, Malezya, Filipinler gibi Uzak Doğu'daki Müslümanların buldukları yerlere Emevilerden, Abbasilerden, Karahanlılardan, Gaznelilerden, Selçuklulardan, Osmanlı'lardan, Timur'dan, Babüşah'tan hiçbiri oralara ordu göndermemiştir.

Buralara, adı sanı bilinmeyen ama Rabbimiz tarafından bilinen tacirler vasıtasıyla gitmiştir İslamiyet.

Hollandalı, Portekizli korsanların himayesinde gelen Batılı tacirlerden sonra, buralara gelen Müslüman tacirlerin davranışları ve mallarını değerine almaları, zorbalık yapmamaları gibi özellikleri dikkat çekmiş ve zaman içinde Müslüman olmuşlar.

O tüccar taifesinin adlarını biz bilmesek de, nesilleri kalmasa da, oralarda İslamiyet yaşandığı sürece onların Müslüman olmasına sebep olanların amel defterleri kapanmayacaktır.

Bugün dünyanın her tarafında iş yapan her Müslüman, bulunduğu yerde önce İslam'ı temsil ettiğinin farkında olacak ve hiçbir kimseye yanlış yapmayacak, hiçbir kişinin hakkını gasp etmeyecek, haksızlık yapmayacak, kandırmayacak ve çevresine güven verdikten sonra o cehenneme doğru koşarak giden insanların yanmaması için Kelime-i Şehadet ile onların kalplerini süslemeye vesile olmaya çalışacak.

Londra'da iş yapanlar, Londra'da olan en yakın camide namaz kılmaya dikkat etsinler.

Pekin'de olanlar da sabah ve yatsı namazlarında en yakın camide namaz kılsınlar, caminin eksikliği varsa karşılasınlar.

Türkiye'de okumak isteyenleri getirip masraflarına yardım ederek buralarda Kur'an kursu, İmam-Hatip, İlahiyat eğitimi almasına yardım etsinler.

Üniversitede okuyanların da İslami bilgiyle donatılmasını sağlayacaklar.

Kendileri yapamaları da o işlerle uğraşan kurumlardan hiçbirini ayırmadan hepsine yardım etmeye çalışacak.

Kurumlardan biri yanlış yaparsa diğerleri yapmamış olur ve hedefe varılır.

Hani ticarete bütün yumurtaları tek sepete koymayarak riski azalttığınız gibi hizmette de tek kurumla değil, İslami hassasiyet iyi olduğuna inandığınız birkaç tane kuruma yardım ederek boşa gitme riskini azaltınız.

Niyeti iyi olan, yolu da doğru olanların hiçbir şeyi boşa gitmez.

Avrupa Birliği'nde olanlar, bu günlerde Avrupalıların mülteciler için yaptığı kamplarda kalanlara yiyecek, giyecek, içecek, eğitim katkısında bulununuz ve her şahsın İslami eğitim alması için zemin hazırlayınız.

Hiçbir şeyi olmayan işsizlerimiz bile, onları ziyaret edip sevgi dolu bakışlarla, onlara yalnız olmadıklarını bakış diliyle anlatınız.

Bu fırtınalı günler, İslam'ın bütün dünyaya yayılması murat edilen günlerdir.

İnsanların ektiği ormanlar, tabii ormanların yanında binde bir değerlidir.

Tabii ormanları da Rabbimizin iradesi doğrultusunda hareket eden rüzgârlar, ağaçların tohum ve çekirdeklerini alırlar, hortumlarla, fırtınalarla başka ülkelere, diyarlara, dağlara, vadilere, ovalara taşırlar, yağmurlarla sulanırlar ve orman olurlar.

Bu günlerde inkâr fırtınası esiyor.

Müslümanların dünyaya yayılmasını sağlıyor.

İşadamları olarak sizler, hem dünyalık işinizi yapınız, hem ahiret yurdunu imar ediniz.

Bakınız bir tek işadamı diyeceğim ben ona, Arsenal takımında futbolcu Mesut Özil'in, Doğu Türkistan'daki mağdur Müslüman Türklere yapılan zulmü dile getirmek için yazdığı bir sayfalık şikâyet dilekçesi, koskocaman zannedilen Çin hükümetini savunma hareketine geçirdi.

Bir buçuk milyarlık Çin devleti, Mesut'un oynadığı maçları Çin televizyonları yayınlamama kararı aldığı gibi, Çin arama motorları da Mesut Özil ismini aramayı bir buçuk milyar Çinliye yasakladı.

“Bir kişiden ne olur” demeyin.

Vücudunuzu yataklara düşüren, dermanınızı kesen, gözle görülmeyecek kadar küçük bir mikrop olduğu gibi o mikrobu engelleyecek şey de aşıyla verilen ve gözle görülemeyecek kadar küçük olan aşıdır.

Devlet, hükümet, ordunun ne yapıp ne yapmadığını konuşmak yerine ben ne yaptım ne yapmadım sorusunu kendimize soralım.

Rabbimiz buyurur:

“Ey iman edenler, size gereken kendinizi (ve toplumunuzu) düzeltmektir. Siz doğru yolda olduğunuz zaman sapıtanlar size zarar veremez. Hepinizin dönüşü Allah'adır. O, size yaptıklarınızı haber verecektir” (Maide süresi ayet 5/105).

Biz kendi gücümüzle orantılı olarak yapmamız gerekeni yapalım.

Bu ayetin yanlış anlaşıldığını, toplumdan el-etek çekme, inzivaya çekilmeye delil olarak kullanıldığını gören Hazreti Ebubekir (Allah ondan razı olsun) bir gün Allaha hamd ve sena ettikten sonra:

“Siz, bu ayeti okuyor ve yanlış değerlendiriyorsunuz. Biz, peygamberi şöyle derken işittik: İnsanlar zalimi görür de zalimin ellerini tutarak engellemezse Allah'ın azabının onların hepsine gelmesi yaklaşıyor.” (Ebudavud, Sünen, K. Melahım, bab emr ve nehy 17, Tirmizi, Sünen, K. Fiten, bab 8, İbni Mace, Sünen, K. Fiten, bab 20)

Nefes alırken, su içerken, yemek yerken, devletin ne yaptığına, başkalarının ne ettiğine bakmadan nefes alıyor, su içiyor, yemek yiyoruz.

İslam'ın bütün emir ve yasaklarını yaşarken de, nefes alır gibi kimseyi bakmadan, biz kendi görevimizi yapalım.

DOĞU TÜRKİSTAN DRAMI

Türkistan, eskiden “şarkî” ve “garbî” diye iki parça değil, yekpare “Ulu(ğ) Türkistan” idi. Önce Çarlık Rusya’sı batı tarafını işgal etti. Çin de doğusunu işgal etti. Lenin, Çarlık Moskova’sına karşı ihtilale hazırlanırken Garbî Türkistan Türklerine istiklal vadederek yardımlarını istedi fakat hedefine ulaşınca sözünü tutmadı.

Batı Türkistan, SSCB adlı “Kızıl Emperyalizmin” 1989’da apansız çökmesiyle hürriyetine kavuştu. Ancak zengin nüfuslu, geniş coğrafyalı büyük bir “Batı Türkistan” ortaya çıkamadı. Onun yerine “Orta Asya Türk Cumhuriyetleri” denen 5 devlet kuruldu. Eş zamanlı olarak Kara Emperyalizm, bizimle kardeşlerimiz arasındaki din, dil, kültür birliğinden istifadeyle Orta Asya’ya girmek için güdümündeki FETÖ örgütünü buralara sevk etti. Maskeli örgüt, 25 yıllık bir çalışmayla Orta Asya’da hayli yol aldı.

Sarı Emperyalizm, Çin, Sovyetlerin çöküşünden sür’atle ders çıkardı. Ticarete devlet tekeli kaldırıarak “piyasa ekonomisi”ne geçti. Komünizmi yönetime münhasır kılıp ideolojisini yeniledi. Önceki katı komünist rejime göre daha güçlendi. Dünya, şimdi bu motoru komünist, kaportası kapitalist canavar makinadan ürküyor.

Çin, Şarkî Türkistan’ı son olarak Mao zamanında, 20. Asrın ortalarında işgal etmişti. O’na güya otonomi yani muhtariyet verildi. Ancak bu hep lafta kaldı. Komünizm öncesi Çin’in Türklere muamelesi ile rejim değiştirmiş Çin’in sonraki muameleleri arasında hiçbir fark olmadı. Oldum-olalı bir Doğu Türkistan dramı ve Uygur gözyaşı vardır. Onlarca seneden bu yana bu Türkili’nden sevindirici bir haber gelmedi. Pekin yönetimi, kardeşlerimize nefes aldırtmadı ve hiçbir zaman layıkıyla, dürüstçe ve adil şekilde otonomiye tatbik etmedi.

Doğu Türkistan, toprak bakımından Türkiye’nin iki katından fazladır. Nüfus ise göçlere rağmen hâlâ 30 milyon civarında. Yani büyük bir ülke. Akla gelen soru şudur: “Çin, buraya muhtaç değilken bu tavrının sebebi nedir?” Sebep, yer altı ve yer üstü zenginlikleriyle madenlerdir. ABD, menfaatleri için okyanus ötesinden gelip Afganistan, Irak, Suriye gibi yerleri işgal ederek buralardan çıkmazken Çin’in bu toprakları bırakmasını beklemek safdillik olur. Bundan dolayıdır ki Uygurlar, nüfus eritme, mecburi göç gibi zulümlere maruz kaldılar ve kalmaktalar. Türkistan şehirlerine her fırsatta Çinli nüfus yerleştiriliyor. İbadet, seyahat, kılık-kıyafet hürriyeti devamlı şekilde sıkboğaz edildi. Baskıların en akla gelmedikleri, Çin işkencesi kabilinden tatbik edilmekte. Her Müslüman haneye bir Çinli erkek yerleştirilmesi bunun son örneğiydi. Tepkiler üzerine belki ondan vazgeçilmiştir. Ama bu defa da başka zulümlere tevessül ediliyor. Son zulüm, Müslüman Uygur hanımlara tesettürün yasaklanmasıdır, namazın yasaklanmasıdır. Hâlbuki orası bir Müslüman yurdu ve İslâm Medeniyeti merkezlerindedir. Tamamı Sünni bir

Müslüman diyarıdır. Pekin, ibret alırsa daha başka dersler de var. Kızılordu’nun 1979’da Afganistan’a girip yaptığı zulümler sonunu getirdi. Tesettür düşmanlığı, 28 Şubat zalimlerini tarih önünde rezil etti. Çin bilmeli ki Müslümanın olmazsa olmaz değeri namaza da iffet bayrağı örtüye de gücü yetmez. İslam’ın sahibi yüce Allah’tır.

Doğu Türkistan Dramı, yüreğimizdeki asırlık yaradır. Merhum Cumhurbaşkanı Turgut Özal’ın meş’alesini yaktığı “Adriyatik’ten Çin Seddi’ne” varlık sahamızın, sorumluluk iklimimizin bir parçasıdır. Bu sözü, üçüncü tarafların bir müdahale olarak değil, barış, eşitlik ve adalet diye telakki etmelerini temin etmeliyiz. Netice itibarıyla Türkiye Devleti, Gönül Vatanımızdaki soydaş ve dindaşlarımız ve mazlum her insanın meseleleriyle alakadar olma mecburiyetindedir. Şu günkü şartlarda Şarkî Türkistan için hakkıyla uygulanacak bir otonomi, özerklik, Uygur Türklerini rahat ve huzura kavuşturur. Samimi ise Çin için de böyle bir meselesi kalmaz. Zira Uygur Türkleri suiistimal de edilmekteler. Orada çıkan çoğu olayın iki sebebi vardır. Çin zulmü veya Kara Emperyalizmin kışkırtmaları. Türkiye-Çin münasebetleri, ne zaman hâle-yola girse, Atayurd’da mutlaka bir hadise cereyan ediyor. Türkiye, ilgilenince de Çin, malum bölücü örgüte destek vermektedir.

Şarkî Türkistan’daki yığınla dert ve alabildiğine insan hakları ihlalinden kopan feryatlar göklere yükseliyor. Tekraren belirtelim ki bu dramı ortadan kaldıracak olan adil ve hakkaniyetli bir otonomi kurulmasıdır. Ankara ve Pekin, akliselim noktasında buluşmalıdır.

Pekin, şu yüzkarası fiilini kabul zorundadır: İsrail’in Asya kıtasının batısında Filistinlilere yaptığını, Çin de aynı kıtanın doğusunda Uygurlara yapmaktadır. İsrail’i, Güvenlik Konseyi üyesi ABD koruyor. Bundan dolayı BM, zulme sadece seyirci kalmaktadır. Çin ise bizzat kendisi Konseyin üyesidir. Dolayısıyla BM, sadece seyircidir. İslam İşbirliği Teşkilatı ise ölü toprağı altında uyuyor. Filistin, Kırım, Şarkî Türkistan, Keşmir... gibi meseleleri yoktur.

Tarihte olduğu gibi bugün de bu sorumluluklar, Türkiye’dedir.

Ezanın yükselmiş olduğu, yükseldiği ve yükseleceği her yer vatandır. Bin yıl şerefle taşıdığımız sancağı sarıp bir kenara bırakamayız. Suriye ile de Doğu Türkistan ile de Libya ile de diplomasiden her yola kadar akıllı bir şekilde lâzım geldiği gibi meşgul olacağız.

“Oralarda ne işimiz var?” demek gaflettir.

DOĞU TÜRKİSTAN'IN HALİ NE OLACAK!

Doğu Türkistan Cumhurbaşkanı Alihan Töre'nin Hatıratı "Türkistan Kaygısı" ibretle okunması gereken bir kitap. Doğu Türkistan, 1944-1946 yılları arasında bağımsız bir cumhuriyetti. Devletin kurucusu ve ilk Cumhurbaşkanı olan Alihan Töre Saguni, 1946 yılı Haziran'ında Stalin ve Mao işbirliği sonucu SSCB tarafından kaçırıldı, sonrasında ise 1949'da Çin Ordusu Doğu Türkistan'ı işgal etti.

Alihan Töre Saguni, Özbekistan'ın Taşkent şehrinde vefatına dek 30 yıllık bir sürgün hayatı yaşadı. Bu sırada 1917 ve 1950 yılları arasındaki dönemi kapsayan Orta Asya tarihine ilişkin anılarını yazdı. 1938'den sonraki olaylar ise ikinci oğlu Asılhan tarafından kaleme alınmıştır.

Eser, hem Sovyetler Birliği ve Çin'in Doğu Türkistan politikalarından ve uygulamalarından bahsetmekte, hem de Özbek, Uygur, Kazak ve diğer Doğu Türkistanlıların kurtuluş mücadelesini ilk elden anlatmaktadır.

Sürgünde sayfa sayfa gizlice yazılan, her sayfası ayrı yerlerde saklanan bu eser, Alihan Töre'nin oğlu Kutlukhan Şakirov tarafından yayına hazırlandı, Oğuz Doğan öncülüğünde Türkiye Türkçesine aktarıldı.

Doğu Türkistan'da bağımsız cumhuriyetin bir öncesi de var.

Kaşgar'da 12 Kasım 1933'te İslâmî anayasa ile kurulan, para basmaktan vatandaşlarına pasaport dağıtımına kadar normal bir devletin her türlü faaliyetini yerine getiren, işgalci Çinlilere karşı modern çağda Müslüman Türklerin nasıl devletleşebileceğinin en güzel göstergesi olan Doğu Türkistan İslâm Cumhuriyeti'nin tarihçesini Doç. Dr. Alimcan Buğda, "Tarihi Vesikalarda 1933 Doğu Türkistan İslâm Cumhuriyeti ve Anayasası" isimli kitabında anlatıyor.

Müslüman Hui askerî hiziplerin bir kolu olan Ma Zhongying'in ordusu Urumçi'ye kadar genişlemeye başladı. Buna karşın Müslüman Doğu Türkistan halkı önce 1931'de Kumul'da sonra da 1932'de Turfan'da isyan başlattılar. Kumullu Hoca Niyaz önderliğindeki direniş gücü Eyalet ordusunun hücumuna uğrayarak batıya çekilmek zorunda kalmıştır.

Ma Chungying ordusunun saldırıya uğramamış Tarım havzasının güneyindeki Hotan'da da 1933'te Mehmet Emin Buğra işgalci Çinlere karşı başkaldırdı. İsyancılar Hanlı memurları kovarak Hotan'ı aldıktan sonra Yarkand ve Kaşgar'a ilerleyerek Kumlu ve Turfan'dan sağınmış güçleriyle birlikte 12 Kasım 1932'de Doğu Türkistan İslâm Cumhuriyeti'nin kuruluşunu ilan ettiler.

Türkiye'de laiklik uygulamalarının had safhada uygulandığı bir dönemde dualarla açılan Kaşgar Meclisi'nde Kur'an-ı Kerimler okunarak dualar edildi. 23 Recep Cumartesi (14 Kasım 1933) Doğu Türkistan İslâm Cumhuriyeti'nin milletvekilleri Kur'an-ı Kerim'i öperek yemin ettiler. Meclis'in açılmasından sonraki Pazar günü ise asker, komutanlar, mülkî erkân ve Yarbağ Taşı'ndaki köprü önünde toplandı ve 41 adet top atışı yapıldı. Devletin resmî bayrağı olarak ise asırlardan beri bölgede kullanılmakta olan Gök Bayrak kabul edildi. Yemin töreninin üzerinden çalışmalarına acil olarak başlayan Meclis, daha önce Çinliler tarafından yayımlanan gazetelerin yayımına son vererek, İslâmî ve millî kültürün korunması için 'Şerki Türkistan Hayatı' (Doğu Türkistan

Hayatı) adıyla gazete yayınlarına başladılar. Bununla beraber bağımsızlıklarının nişanesi olarak Doğu Türkistan İslâm Cumhuriyeti, 'pul' adı verilen para bastırarak bölgede Çin paralarının kullanımı yasaklandı. Ülke, vatandaşlarına pasaport dağıtımından nüfus cüzdanına kadar her türlü hizmeti verdi. Doğu Türkistan'da kurulan bu İslâm Devleti'nin adalet işlerini ise Şeyhülislamlık makamındaki isim bakıyordu. Ülkede kısa sürede şer'î esaslara dayalı mahkemeler kuruldu. Ülkenin millî marşı ise 1933 yılında Muhammet Ali Tevpik (Tohtu Hacı) tarafından yazılmıştı, aynı yıl Doğu Türkistan İslâm Cumhuriyeti'nin kuruluşunda devlet töreni ile okunarak Doğu Türkistanlılarca ulusal marş olarak kabul edildi.

Turfan'ı işgal eden Ma Chungying ordusunun tehdidine karşı Urumçi'deki 'Sincan Eyalet hükümeti' Sovyetler Birliği'nden yardım ve müdahalesini istedi ve bunun ardından 1934'de Kızıl Ordu'ya bağlı iki tugay Urumçi'ye girdi. Kızıl Ordu'ndan kaçan Ma Chnagying ordusu Hotan'a saldırdı ve Doğu Türkistan İslâm Cumhuriyeti ordusunu katletti. Bunun sonucunda 6 Şubat 1934'te cumhuriyet yıkıldı.

Doğu Türkistan İslâm Cumhuriyeti'nin yıkılmasında Rusya'nın büyük rolü vardır. Bu ülke kendi içinde yer alan büyük çoğunluğu Müslüman Türk olan Müslüman kökenli halkların, Doğu Türkistan İslâm Cumhuriyeti'ni örnek almalarından ve isyan etmelerinden korkuyordu. Bu devletin yıkılması için Çin'e destek verdi. İngiltere ise Hindistan ve Pakistan Müslümanlarından korkarak, Doğu Türkistan İslâm Cumhuriyeti'nin yıkılması için Çin'e destek verdi. Hatta Çin'e maddi yardım yaptı.

Doğu Türkistan İslâm Cumhuriyeti anayasasının ilk üç maddesi:

Madde: Doğu Türkistan Cumhuriyeti, İslâm şeriatı esasına göre kurulmuş olup, bizim saadet ve mutluluğumuzun kaynağı, kıyamet gününe kadar tahrif, tebdil olmayan ve ilahî yol gösterici olan Kur'an-ı Hakim'in hükmüyle amel edilir.

Madde: Doğu Türkistan devleti, Cumhuriyet usulüyle kurulmuş olup, halkın refahı ve devletin asayiş içinde olması için halkı her türlü zahmet ve nizadan korumak, milletin dini, millî, medenî iktisadî işlerinin yoluna konulmasını temin etmek ve bunun gibi milletin taleplerini gerçekleştirmek için Nankin hükümeti ve uluslararası birleşme cemiyetler ve akvama müracaat ederek istiklali elde etmek için elinden gelen her türlü çareleri görür.

Madde: Devlet idaresinin merkezinde (Emirü'l-Mü'minin) Reis Cumhur Hazretleri bulunarak, hükümeti İslâm şeriatının ahkâmına uygun idare eder.

İşte bu devletleri yıkan Kızıl Çin bugün Doğu Türkistan halkını ırk, kültür ve din olarak Çinlileştirmek için tarihte örneği belki hiç bulunmayan yöntemler ile zulümlerin en çetin, en hunharca ve en etkilisini uyguluyor.

Evet, Türkiye mazlumların yanında olacak ama nasıl?

En azından Türkiye, Malezya, Endonezya ve Pakistan arasında kurulmaya başlanacak ve giderek genişleyecek İslâm birliği ile!

ÇİN YANLIŞTA ISRARDAN VAZGEÇMELİ

Doğu Türkistan tanımlaması aslında Orta Asya Türk devletleri için tanımlanan Batı Türkistan'a karşılık olarak kullanılmaktadır. Malum olduğu üzere bu bölge son zamanlarda hep zulüm ve asimilasyon politikalarıyla birlikte anılıyor. Genel olarak kabul edildiği gibi onuncu asırdan beri Müslüman olan bölgedeki sorun Soğuk Savaş'ın ardından Çin hükümetinin hız kesmeyen baskı politikalarıyla daha da büyümeye başlamıştır. Batılı ülkelerin çıkar hesaplarıyla bölgeyi istismar etmeye çalıştıkları doğrudur ancak Çin yaptıklarıyla buna zemin oluşturmuş, hâlâ da bu şekilde davranmaya devam etmektedir. Bölge halkının baskı ve zulümlere karşı gösterdiği çoğu bireysel tepkiler Çin tarafından terör olayları olarak tarif edilerek dünya kamuoyuna servis edilmektedir. Çin hükümeti bu bireysel tepkiler bahanesiyle askeri güvenlik tedbirlerini sıklaştırmış, baskıyı daha da artırmış ve halen dünyaya Doğu Türkistanlı teröristler tabirini kabul ettirmeye çalışmaktadır. Aslında toptancılık yapmaktadır. Bilindiği gibi 5 Temmuz 2009 tarihinde Urumçi'de gerçekleşen sıradan hak taleplerini içeren barışçıl protestoları Çin polisleri kanlı şekilde bastırılmış, müdahaleyi bir anlamda katliama dönüştürmüştü ve çok sayıda insan hayatını kaybetmişti. Çin bu olayları bile dünyaya "bölgede ayrılıkçı bir terör örgütü olduğu" ve ona karşılık verildiği gibi lanse etmeye çalışmıştı.

Sistematik bir şekilde devlet eliyle bölgenin demografik yapısı Çin lehine değiştirilmeye çalışılsa da asıl mesele sadece nüfus olmayıp aynı zamanda Müslüman Uygur halkının gelenekleri, görenekleri, dinleri ve kültürleridir. Bunları yok etmek sureti ile onları daha hızlı asimile etmek ve Uygurların topluca Çinlileştirmesi hedeflenmektedir. Aslında bundan en büyük zararı görece olan da Çin'dir. Çünkü baskı ve zulümle tek tip vatandaş oluşturma anlayışı ile hareket eden ülkeler ekonomileri ne kadar güçlü olursa olsun bu pozisyonlarını uzun süre sürdüremezler. Hâl böyleyken bugün en az 2 milyon kadar Uygur halkı üzerinde, toplu gözetimlerle birlikte aşırı baskı uygulanıp keyfi tutuklamalar yapılmaktadır. Bölgeye gazetecilerin girmesi engellendiği için daha çok uydu fotoğrafları ile tespit edilen kamplar hakkında Çin yönetimi buraların daha çok bölgede yaşayan halkın işsizlik sorunlarına çare bulunması için meslek edindirme kursları olduğunu iddia etmektedir. Yerel ya da bazı güvenilir uluslararası kaynaklardan ulaşan haberlere göre bu kamplarda yüzlerce yazar, sanatçı ve akademisyen tutukludur. Bu tutuklamalara gösterilen gerekçe ise terördür. Oysa sorunun temelinde Uygur Türklerinin dini ve kültürel özgürlüklerini serbestçe yaşama istekleri vardır.

Anlaşılabildiği kadarıyla herhangi bir dini ya da kültürel davranış sergilemeyenler hakkında kovuşturma yapılmamaktadır. İbadet etmek ya da kendi dillerini konuşup inançlarının gereğini yerine getirmek isteyenler ise sıkı takibata uğrayıp tutuklanmaktadır. Uygur halkına uygulanan baskılara karşın çoğunluğu Müslüman olan 37 ülkenin -daha çok Asya, Orta Doğu ve Afrika- Çin'in bu tür uygulamalarda kendince haklı olduğunu ve içişlerine karışılmaması gerektiğini belirten açıklama yapmaları, Çin'in yanlıştan ısrar etmesine destek anlamını taşımaktadır. Ülkemizin Çin'de zulme uğrayan Uygur Türkleri ile ilgili herhangi bir girişimde bulunmaması ise oldukça üzücü ve düşündürücüdür.

Bilindiği gibi Çin tarihi İpek Yolu'nu canlandırmak için Kuşak ve Yol Projesi'ni hayata geçirmeye çalışmaktadır. Çin bu türden projelerle küresel bir ekonomik ve siyasi bir güç olmayı hedefliyor. Ancak Doğu Türkistan'daki uygulamaları bunun önündeki en büyük engeldir. Tarihte hiçbir şey gizli kalmayacak ve Çin böyle devam ederse yakın gelecekte bu tespiti bizzat kendisi itiraf etmek durumunda olacaktır. Bütün bunların yanında aylardır devam eden Hong Kong protestolarını da iyi değerlendirmek gerekir. Gösterileri sadece Batılı güçlerin provokasyonu olarak görmek, göstermek basite kaçmaktır. Suçlular neden Çin'e iade edilmek istenmiyor, biz insanlara ne yapıyoruz da bu insanlar bizi istemiyor sorusunun cevabını Çin önce kendisine vermelidir. Çünkü Çin'in genel yaklaşımında sorunlar vardır.

Son olarak şunu ifade etmeliyiz ki, Çin en azından Konfüçyüs'ün idealindeki hükümeti dikkate alsa bile sorunların çözümü için önemli bir mesafe kat etmiş olur. Peki, nedir Konfüçyüs'e göre ideal olan hükümet?

"Bütün insanların iyiliği için çalışan ve halkın güvenini kazanan bir yönetimdir" ve "koru ile yönetilen değil hükümdarla tebaası arasında karşılıklı anlaşma bulunan ortak bir idaredir."

SOYKIRIMLARA 'DUR' DİYECEK MESUTLAR LAZIM...

Göz açıp kapatıncaya kadar geçen zaman, hiç bitmeyecekmiş gibi 'debelenip' durduğumuz' bir dünya. Peygamber Efendimiz (sav) buyuruyor, "Ölüyü (mezara kadar) üç şey takip eder; Ailesi, malı ve ameli. Bunlardan ikisi geri döner, biri bâki kalır. Ailesi ve malı geri döner, ameli kendisiyle bâki kalır." Hangi mevki, makam ve mala sahip olursak olalım, ait olduklarımızdan mesul değil miyiz! Alman Mesut Özil'in, Çin'in Doğu Türkistan'daki zulmünü sosyal medya aracılığıyla 'şiddetle' kınaması, bir kez daha bu düşünce seline kapılmamıza neden oldu. Müslüman futbolcunun, inancının kendisine yüklediği/müjdelediği ve insanlık tarihine örnek olacak o duyarlılığı/tepkiyi yansıtan 'paylaşımını' bir kez daha hatırlamakla kalmayıp, aklımıza kazıyarak, kendimizle hesaplaşmamız gerekiyor;

"Ey Doğu Türkistan... Ümmetin kanayan yarası... Eziyetlere direnen Mücahid ve Mücahideler topluluğu... Zorla İslam'dan uzaklaştırmaya çalışanlara karşı tek başına mücadele veren şanlı mü'minler... Kur'an'lar yakılıyor... Camiler kapatılıyor... Medreseler yasaklanıyor... Din alimleri birer birer öldürülüyor... Erkek kardeşler zorla kamplara sokuluyor... Onların yerine Çinli erkekler ailelerine yerleştiriliyor... Tüm bunlara rağmen... Ümmeti Muhammed suskun... Sesi çıkmıyor... Müslümanlar sahiplenmiyor... Bilmezler mi ki, zulme rıza zulümdür... Hz. Ali ne güzel demiş: 'Zulme engel olamıyorsanız, Onu herkese duyurun!' Batı medyası ve devletlerinde dahi bu olaylar haftalardır, aylardır gündemde iken Müslüman ülkeler ve medyaları nerede? Bilmezler mi ki, zulmün olduğu yerde tarafsızlık, namussuzluktur... Bilmezler mi ki, yıllar sonra oradaki kardeşlerimizin bu acı günlere dair hatırlayacakları zalimlerin işkenceleri değil, biz Müslüman kardeşlerin sessizliği olacaktır. Ya Rabbi, Doğu Türkistan'daki kardeşlerimize yardım eyle... Şüphesiz ki, Allah; Tuzak kuranların en hayırlısıdır..."

"Haksızlık karşısında susan dilsiz şeytandır" buyuruyor, alemlere rahmet olarak gönderilen, kâinatın efendisi Hz. Muhammed Mustafa (sav). Sporun/futbolun uygulayıcı pozisyonunda olan Mesut Özil, Çin'in Doğu Türkistan'a insanlık dışı muameleye duyarsız kalmayarak, sesini gür bir şekilde çıkarırken, biz ne yapıyoruz? Mesut duygularımıza tercüman oldu deyip, Çin devletinin 'faşist' uygulamasına duyarsız/sessiz kalarak, hesap günümüzün çetin geçeceğini gözler önüne sermeye kararlı mıyız? Peygamber Efendimiz (sav) bir başka hadis-i şerifte bakın ne diyor; 'İnsan nasıl yaşarsa öyle ölür; nasıl ölürse öyle dirilir; nasıl dirilirse öyle haşrolur'. Dünyanın en iyi futbolcuları arasında yer alan ve halen İngiltere Premier League takımlarından Arsenal'de forma giyen Mesut Özil, Çin'in Doğu Türkistan'a uyguladığı insanlık dışı muameleyi, Müslümanlığının kendisine yüklediği sorumluluk bilinciyle, korkusuz ve cesur yüreklilik, gür bir sesle Dünya'ya duyurmayı başardı. Mesut 'omurgalı' bir duruş sergileyerek, insanlık dersi verdi. Mesut Özil'in bu ve buna benzer hareketi ilk değil. Müslüman Türk asıllı yıldız futbolcu, Cumhurbaşkanımızın İngiltere'ye ziyareti sırasında Sayın Erdoğan ile çekilen fotoğraf sonrasında, Almanya'da 'ırkçı' bir saldırı ve suçlamalara maruz kalmış, aldığı kararla Almanya Milli Takımını bırakmak kararı almıştı. Mesut Özil'in, Çin hükümetinin Doğu Türkistan'da 40 milyona yakın Müslümana yaptığı soykırımı sessiz kalmaması ne denli takdire şayan ise, bizlerin bu tür hassasiyet gerektiren durumlara sessiz kalması, o denli hesabı verilmesi güç bir hal aldığının farkında mıyız?